

Kinderen van Sikkim Nieuwsbrief maart 2012 Bezoek Jannie en Mieke

Inleiding

Later dan gebruikelijk is hier de nieuwsbrief met het verslag van onze reis naar Sikkim in maart van dit jaar. Er was nog een aantal zaken niet helemaal rond of duidelijk toen wij weer vertrokken naar Nederland en we wilden in deze nieuwsbrief graag kunnen zeggen hoe de situatie was. Vandaar dat de nieuwsbrief even op zich heeft laten wachten.

Het was – als altijd – goed om er weer te zijn. Om alle kinderen te zien met hun blije gezichtjes, de grotere kinderen die zich ontwikkelen tot ‘mens’, de leerkrachten en andere personeelsleden die zich inzetten om onze projecten tot een succes te maken. En ook – voor het eerst – een aantal leden van de nieuwe *school committee* van SHA die is ingesteld om onder meer de definitieve registratie van de school mogelijk te maken. De mensen die wij

hebben ontmoet lijken capabel en gedreven; zij zien het ook echt als hun school en voelen zich verantwoordelijk.

We hebben steeds meer het gevoel dat onze projecten – door lokale mensen en (lokale) overheden gedragen – zinvolle projecten zijn die een bijdrage leveren aan het verbeteren van de opleiding van de *underprivileged children of Sikkim*. Maar de strijd met de Indiase bureaucratie blijft een zware. Maar we gaan hem winnen!

Helaas bleek een aantal kinderen niet op school te zijn teruggekomen na de wintervakantie. Op een enkeling na (bijvoorbeeld Ongchuk, zie hierna) leek daarvoor een goede en begrijpelijke reden te zijn, maar het is toch altijd weer jammer om kinderen niet weer terug te zien.

Smile Foundation

Onze eerste dag in Delhi was het *Holi Festival*. Omdat men tijdens de feestelijkheden met verf naar elkaar gooit, besloten wij er verre van te blijven. Wij brachten de dag door in de tuin en op het terras van een luxe hotel in Delhi.

De volgende dag hebben we onze contactpersonen bij Smile Foundation weer uitgebreid ontmoet. We hebben eerst een van hun projecten – een lagere school – in de buurt van Delhi bezocht. We konden spreken met het hoofd van de school en twee leden van de *school committee* – oud-legemannen – en het was interessant om voor het eerst eigenlijk eens met mensen van gedachten te wisselen die een soortgelijk project

runnen in hetzelfde land. We kwamen tot de conclusie dat het nog zo gek niet is hoe wij het

doen (hoe we leerlingen selecteren, de salarissen die we betalen etc.). 's Middags hebben we uitgebreid gesproken over de wijze waarop onze samenwerking met Smile Foundation vorm zal krijgen. Inmiddels is duidelijk dat wij voorlopig gaan samenwerken met Jupiter Academy, een Indiase NGO die *associated partner* van Smile Foundation is. Jupiter Academy heeft onder meer een school in Lucknow City, Uttar Pradesh, voor 1.100 *rural & slum children* (meisjes-70%, jongens-30%). Het geld voor SHA zal via de FCRA-account van Jupiter Academy gaan lopen, zodat het op legale wijze het land zal binnenkomen.

Sikkim Himalayan Academy (SHA)

De kinderen, een paar

Enige tijd geleden meldde een man zich bij de school met een jongetje van 5, Thandup. Toen hij hoorde dat hij te laat was omdat er al 12 nieuwe kinderen waren aangenomen, barstte hij in snikken uit. Zijn vrouw was ingetrokken bij de buurman en had hun kinderen, behalve Thandup ook nog een baby van 10 maanden, bij hem achtergelaten. In een hut met lekkend dak. Hij is dagloner (max. 1.50 per dag) en bezit geen grond of vee. Toen een van de *nursery* kinderen naar een hogere klas werd gepromoveerd besloten we Thandup alsnog toe te laten. Een stralende vader die van zijn armoedje nieuwe gympen voor zijn zoon had gekocht en een aanvankelijk wantrouwig kind afleverde. Thandup had tot dat moment nauwelijks contact gehad met andere kinderen – maar dat nam niet weg dat hij na één dag de hele school in zijn zak had.

Nisha zit in klas 4 en woont in het dorp. Drie maanden geleden stierf haar vader. Hij werkte in de kolenmijnen van Assam en was met malaria thuisgekomen. Drie dagen later was hij dood. Die dingen gebeuren in Sikkim. Moeder bleef achter met één zoon en drie dochters en geen inkomen behalve de melkopbrengst van één koe. We vroegen ons af of ze het wel zou redden en of we Nisha niet in het *hostel* konden opnemen zodat moeder in elk geval één mond minder te voeden zou hebben. Maar het *hostel* was al overbevolkt. Uiteindelijk besloot de staf haar toch op te nemen al moest ze op de grond slapen. Moeder is inmiddels ook aan de drank (een heel groot probleem in Sikkim, zo horen wij steeds) en er is dus ook geen gezonde huiswerk omgeving meer thuis. Nisha is dolblij.

Dan komt op een avond de vader van Pratiksha langs; zij zit inmiddels in klas 5 van de *government school*. Hij beweert dat het vorige hoofd van de school hem heeft beloofd dat zijn

dochter naar Dr. Grahams zou mogen. Ontkenning van het huidige hoofd, G.S., was niet voldoende – hij wil het van ons horen. We leggen uit dat het onmogelijk is om iedereen naar Dr. Grahams te sturen, nog afgezien van de vraag of het voor elk kind wel de meest geschikte vervolgopleiding is. O.K. Eigenlijk komt hij voor een ander probleem. De overheid heeft de huur van zijn hutje op het marktterrein in Bariakhop opgezegd en de familie moet terug naar waar ze vandaan komen: Burmek, een dorp onbereikbaar ver weg. Alleen kan Pratiksha daar niet naar school omdat het schooljaar al is begonnen. De vraag is dan ook: zou ze misschien de rest van het jaar in het *hostel* kunnen? Met al twee extra kinderen is daar de rek echt uit maar we snappen het probleem en proberen een andere oplossing te verzinnen. Grootouders die in het dorp wonen? Allebei aan de drank. Vriendinnetje? Allemaal te krap en slecht behuist. Kamer huren in het dorp? Te gevaarlijk. Nog geen oplossing. Maar wie weet ...

Phurkit zit in klas 10 en doet examen en wil het liefst verder studeren in Soreng, waar een betere *government school* is dan in Bariakhop. Ze is klaar rond half april en zou dan kunnen verhuizen. Dus als de overheid Pratiksha's familie tot die tijd laat zitten zou het probleem opgelost kunnen zijn. Het enige is dat als de examencijfers van Phurkit niet goed genoeg zijn voor de school in Soreng, ze half juni weer terug zou kunnen komen. Maar ... wie dan leeft, dan zorgt.

Gezondheidszorg

Vorig jaar hadden we G.S. gevraagd om de plaatselijke verpleegster elke maand langs te laten komen, maar dat is niet gelukt. Wel zijn alle kinderen drie maal voor een check-up langs geweest op de *government school*, waar zij spreekuur hield. Zodra de kinderen iets ernstigers hebben dan een verkoudheid worden ze naar een privékliniek in Sombaria (een dorpje verderop) gebracht of, indien nodig, naar de kinderarts in het ziekenhuis in Namchi (ruim drie uur met een *shared jeep*). Toen wij in Bariakhop aankwamen, bleek een van de kinderen geelzucht te hebben. Vanwege het besmettingsgevaar is het jongetje naar huis gestuurd (gelukkig kwam hij uit een gezin dat er redelijk aan toe is). Toen wij terug waren in Nederland, hoorden we dat nog meer gevallen van geelzucht waren geconstateerd. De kinderarts in Namchi had G.S. geadviseerd alle kinderen voor een periode van ten minste 10 dagen naar huis te sturen, om verdere verspreiding van de ziekte te voorkomen. Sinds eind april zijn alle kinderen weer terug op school.

School committee

We noemden al even dat we voor SHA nu een *school committee* hebben (bestaande uit 10 leden, onder wie G.S. en de andere in Sikkim geboren leerkrachten) die verantwoordelijk is voor het reilen en zeilen van de school. We hebben een aantal van hen ontmoet. Met twee leden hebben we uitgebreider gesproken. Zij zijn beiden aannemer en hebben de lokale *government school* gebouwd. Een gebouw dat de aardbeving van vorig

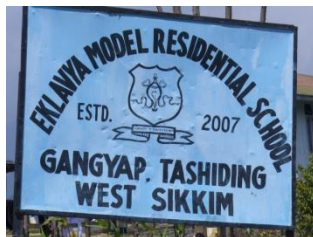
jaar zonder scheurtje heeft doorstaan. Samen met hen en een aannemer (die ons was aanbevolen door een Australiër die in de buurt van Kalimpong een school heeft laten bouwen) hebben we de grond bekeken waar onze nieuwe gebouwen moeten komen en ook de bouwtekeningen die het vorige schoolhoofd nog had laten maken. Zij komen zeer deskundig en betrokken over en we hebben er vertrouwen in dat zij de bouw – die op enig moment in de nabije toekomst toch echt van start moet kunnen gaan – goed zullen kunnen begeleiden.

Cultural programme – ‘mask dance’

Natuurlijk werd voor ons ook weer een uitgebreid *cultural programme* opgevoerd met zang, dans en toneel. Hoogtepunt was de ‘*mask dance*’ (‘*muhukula dance*’), ingestudeerd door Lopen, onze *monk teacher* en begeleid door een klein orkest van monniken van de *monastery* boven de school. In deze dans wint het positieve het van het negatieve.

Tribal School – Eklavya Model Residential School

Inmiddels zitten vijf van onze kinderen op deze door de centrale overheid gesubsidieerde middelbare school en het leek ons tijd om eens langs te gaan. De school is geheel kosteloos en sluit naadloos aan bij SHA want loopt van klas 6 tot en met 12. Het is een school speciaal voor kinderen van de ‘*scheduled tribes*’, de oorspronkelijke (arme) bevolking van Sikkim. Veel van de kinderen op SHA zijn ook van deze ‘*scheduled tribes*’. We waren onder de indruk van wat we zagen en hoorden. De twee meisjes van het eerste uur, de school begon in 2007, Kursongkit en Kunzangkit, doen het heel goed. Kursongkit doet dit jaar examen van klas 10 en is de beste van haar klas. Kunzangkit is jonger en zit in klas 9. Feest der herkenning. Beiden zien er heel goed uit. In een gesprek met het hoofd van de school horen we dat hij heel blij is met onze leerlingen: stuk voor stuk de besten in hun klas. De drie jongens komen later maar onderweg terug zien we nog wel even Tshering Dorjee. Toen hij vorig jaar toelatingsexamen deed, eindigde hij als de beste, van 160 kandidaten! Zijn ‘*gardien*’ (een oudere neef) blijkt het hoofd van een nieuwe school voor meisjes te zijn, die volgend jaar van start zal gaan, ook vanaf klas 6 en geheel gratis. Mooi om te onthouden voor volgend jaar als Bawana en Benita naar klas 6 gaan. We werden uitgenodigd voor de lunch door de ouders van een van onze leerlingen, Sonamki. Ze hebben een winkeltje naast de school en hadden heerlijke momo’s voor ons gemaakt. Onderweg terug zijn we gestopt bij het huis van Chezang, een drop-out van Dr. Grahams,

de beste, van 160 kandidaten! Zijn ‘*gardien*’ (een oudere neef) blijkt het hoofd van een nieuwe school voor meisjes te zijn, die volgend jaar van start zal gaan, ook vanaf klas 6 en geheel gratis. Mooi om te onthouden voor volgend jaar als Bawana en Benita naar klas 6 gaan. We werden uitgenodigd voor de lunch door de ouders van een van onze leerlingen, Sonamki. Ze hebben een winkeltje naast de school en hadden heerlijke momo’s voor ons gemaakt. Onderweg terug zijn we gestopt bij het huis van Chezang, een drop-out van Dr. Grahams,

omdat hij zich gediscrimineerd voelde en nu geheel verloren dreigt te gaan. Maar hij is er niet. We hebben een briefje voor hem achtergelaten bij het hoofd van de *Tribal School* en hadden hoop dat hij daarop zou reageren. Het gerucht gaat dat hij via zelfstudie eindexamen wil gaan doen, maar de aanblik van het hutje waar hij woont is niet opwekkend. Inmiddels hebben we het briefje helaas ongeopend teruggekregen ... Dan ook nog een stop om te zien of we Ongchuk, een briljante leerling uit klas 2 van vorig jaar die na de wintervakantie niet was teruggekomen, konden overhalen met ons mee te gaan. Zijn vader is recent overleden en zijn moeder heeft hem bij familie achtergelaten. We troffen hem aan in abominabele omstandigheden; het lijkt of zijn voet is gebroken en niet gezet maar hij weigert mee te gaan. Onduidelijk waarom. Deprimerend. Lopen, onze *monk teacher* die uit Tashiding afkomstig is, heeft beloofd bij een eerstvolgend bezoek aan Tashiding contact te leggen met de *panchayat* (soort dorpsoudste) om zo te proberen beide kinderen op andere gedachten te brengen.

Dzongu

De Mayel Lyang Academy is de school in het noorden van Sikkim, waar 21 kinderen door ons worden gesponsord. Hier komen weinig buitenlanders omdat een extra visum nodig is dat ook nog slechts maximaal vijf dagen geldig is. De enigen die het afgelopen jaar langs kwamen zijn Eszter, een Hongaarse vrijwilligster, en Kerry, een Australische antropologe. Eszter heeft verjaarspartijtjes geïntroduceerd, compleet met zelfgebakken taart en Kerry

heeft twee kinderen gesponsord van wie de ouders dakloos zijn geworden door de aardbeving. Behalve voor de kinderen kom ik (Jannie) ook om de keuken in aanbouw te bekijken. Sjoke, een van onze sponsors, heeft op haar laatste verjaardag geld

opgehaald en Loden, de directeur, gevraagd wat hij graag wilde. De begroting is twee maal zo duur uitgevallen, maar Loden is zoals gewoonlijk heel optimistisch. Boven de keuken annex eetzaal zouden nog vier kamers moeten komen en in het ergste geval blijft het bij de benedenverdieping. De aannemer en de bouwvakkers (onder wie ook een vrouw) zijn heel blij met mijn komst want ik breng een deel van het geld. Ook de kinderen zijn altijd blij met mijn komst want dat betekent een nieuwe trui of sweater.

Dr. Grahams Homes

Terwijl Jannie in Dzongu was, heb ik (Mieke) de kinderen die op

Dr. Grahams Homes studeren een bezoek gebracht. Ik kwam er zaterdag samen met G.S. Die dag konden we de kinderen wel even zien, maar er was nauwelijks staf aanwezig want het was een

holiday. De volgende dag zou ik de *principal* wel kunnen spreken. Ik ben zondag naar de wekelijkse kerkdienst

gegaan (buiten op het veld onder een tent omdat de kerk – net als veel andere gebouwen – beschadigd is door de aardbeving vorig jaar) – een belevenis! Daarna kon ik de *principal, mrs. Hilda Peacock* (een Indiase dame van een jaar of 60, in sari), spreken – een geweldig mens. Ik sprak met haar vooral over de studiemogelijkheden van Samjor, die volgend jaar eindexamen (klas 12) doet en de eerste oud-leerling van SHA zal zijn die gaat studeren. Voor ons – en vooral voor hem – een mijlpaal. Hij zal een *Bsc. Hon.* gaan doen op een college aan Delhi University. Mrs. Hilda Peacock zal hem helpen om op het juiste college terecht te komen. Eigenlijk wil hij kok worden, maar ik vond dat een beetje jammer van zijn dure opleiding (hij is ongeveer de beste van zijn klas) en, zoals mrs. Hilda Peacock het zei: *“I also enjoy cooking, but you can do that at home, when entertaining friends”* (dat is voor Samjor, afkomstig uit een bamboe hut, misschien nog enigszins moeilijk voorstelbaar ...).

Infrastructure Development Minority Institutions (IDMI)

Op een vrijdagmiddag in Gangtok hadden we via Loden een ontmoeting met Sonam Lepcha, een overheidsfunctionaris die geld beheert en verdeelt om scholen te bouwen. Het geld is door Unicef beschikbaar gesteld aan de Indiase overheid (het IDMI scheme). Het gaat om grote bedragen en als wij deze subsidie krijgen, hoeven we nog maar 25% van het budget voor de bouw van onze nieuwe kostschool in Bariakhop (SHA) zelf bij elkaar te sprokkelen. Volgens Sonam Lepcha komen wij gezien de aard van ons project en het ‘goede werk’ (zijn woorden) dat wij voor de *tribal children* doen, zeker in aanmerking voor deze subsidie. Voorwaarde is wel dat de aanvraag wordt gedaan via een Sikkimse NGO of liefdadigheidsorganisatie. Jupiter Academy en Smile Foundation kwalificeren niet als zodanig want zij zijn geen Sikkimse NGO. Waarschijnlijk is het geen probleem om een organisatie te vinden die bereid en in staat is om de aanvraag voor ons in te dienen. Loden vraagt voor zijn school in Dzongu ook deze subsidie aan en GS heeft al contacten gelegd, onder meer met de organisatie die de aanvraag voor Loden doet. Sonam Lepcha begeleidt GS bij het voorbereiden en indienen van de aanvraag.

Ook houden we de contacten met de Rotary in Gangtok warm. We woonden hun wekelijkse bijeenkomst bij en toen wij vroegen naar hulp zei een aantal leden – onder wie voor het eerst ook een vrouw! – dat bedden en schoolbanken en een bijdrage voor ‘*sanitation*’ zeker tot de mogelijkheden behoren, ook via de al eerder genoemde *matching funds*.

Birkha

Al eerder genoemd in vorige nieuwsbrieven. Bij toeval mee in contact gekomen en sindsdien geholpen met studieboeken, kleding en radio. Tot nu toe, ondanks zijn verlamming, vrolijk en opgewekt, maar sinds de aardbeving van vorig jaar oktober enigszins aangeslagen. Tijdens de aardbeving dreigde het huisje in te storten en heeft zijn broer Rabin hem naar buiten proberen te brengen waarbij zijn rug verder lijkt te zijn beschadigd. We komen er niet achter wat er precies aan de hand is. Hij moet nu complete rust houden en kan alleen plat liggen. Overdag komt er af en toe iemand kijken of hij iets nodig heeft, maar het grootste deel van de tijd ligt

hij te liggen, in zijn armoedige kamer in een schamel huisje bovenop een berg. Zijn belangrijkste vertier is de TV maar die dreigt te verdwijnen want deze is eigendom van de oudere broer die net is verhuisd. We gaan dus een nieuwe kopen, met schotelantenne en een jaarabonnement. We beloven na te denken hoe we hem nog meer kunnen helpen en hebben later een gesprek met zijn broer Rabin, leraar op onze school. Verhuizing naar beneden zou al een stuk schelen omdat er dan aanloop en wellicht meer hulp zal zijn. Rabin zal erover nadenken en net voor ons vertrek wordt hij inderdaad verhuisd, samen met de TV die al helemaal naar boven was gesjouwd. Birkha als een kind zo blij. Hij zat weer gitaar te spelen op zijn bed.

Verder nieuws

Voor meer foto's en verder nieuws, zie onze website: www.sikkim.nl; daar proberen wij regelmatig berichten met het laatste nieuws te plaatsen.

Stichting Kinderen van Sikkim

KvK: 34188956

Rekeningnummer: 9227356

Website: www.sikkim.nl of www.kinderenvansikkim.nl